

existeret, cum utrumque officium totam non divi-
sam desideret habere personam. Monitis summi
pontificis paruisse non videtur Hugo, quem ab anno
1181 ad 1173 variis diplomatis subscriptum re-
perimus. Huc spectare videtur epistola Guillelmi
Senonensis archiepiscopi ad Alexandrum III, in
qua Hugonem Suessionensem episcopum, regis
Francorum cancellarium, virum discretum, honestum,
litteratum, et in negotiis pontificiis constan-
tissimum commendat, rogatque papam ut in iis in
quibus ipsum audire et supportare poterit, benigne
faciat. Sed quod non potuere Alexandri monita,
hoc fecere malevolorum instigationes : a gratia
enim regis recessit, qui sigillum suum ei abstulit.
Ejus quidem in gratiam Ludovico fratri scripsit
Henricus Remorum archiepiscopus, sed an sigillum
ei reddiderit rex ignoramus. Illud tantum pro certo
dari potest cancellariam vacasse anno 1175, a quo
Hugo cancellarius chartis non subscripsit. Attamen
anno sequenti litteris Anagninæ datis xiii Kal. Martii,
Alexander III in maximis angustiis positus, ab Hugone
Suessionensi episcopo pecuniæ subsidium, sicut jam
dederat, poposcit, et ut ad id abbates et ecclesiarum
prepositos in episcopatu suo adhortaretur, invitavit.
Bona monialium S. Joannis in Bosco confirmavit
anno 1175 Hugo, qui memoratur anno

A eodem in chartis Collinantiarum. Denique in gra-
tiam regis ante mortem rediit, ut constat ex epistola
quam in extremis positus ad eum dedit abbati
S. Victoris Parisiensis singulari ejus amico. In hoc
enim vitæ articulo cum rex eum invisisset, tum ejus
præsentia lætus, tum morbo turbatus Hugo animi
sui sensum aperire non potuit, sed scripsit testatus
a fide regis se nunquam scienter exorbitasse, fide-
liusque ei servire adhuc sibi proposuisse. Hanc
habes, ut et cæteras de quibus supra epistolas t. IV
Chesnii, tom. X Concil. Labbæi, et t. II Ampm.
Collect. Martenii. Mortuus est Hugo pridie Nonas
Septemb. an. 1175, de quo legitur in Martyrologio
cathedralis : « Pridie Nonas Septembris obiit bonæ
memoriæ domnus Hugo, hujus Ecclesiæ episcopus et
B illustris regis Francorum Ludovici cancellarius, qui
dedit nobis altare de Aquila cum integritate et duo
pallia. Percepimus etiam pro eo lx libras ad emen-
dos ultimos redditus de Abellaco, dedit nobis libros
et alia bona. Item, de suo emimus majoriam Am-
bloniaco, de cujus terragiis et vinateris singulis
annis habemus lx solidos in die anniversarii sul
inter fratres distribuendos. » Anniversarium quo-
que habet in Necrologio domus S. Victoris apud Pa-
risios, ubi cancellarius morabatur, et forte sepul-
tus est.

HUGONIS DE CAMPO FLORIDO

EPISTOLÆ.

(DUGUESNE, *Script. Rer. Franc.*, IV, 633 et seq.)

I.

Ad D. Portuensem episcopum. — Petrum clericum commendat.

Domino et amico suo G., Dei gratia venerabili Por-
tuensi episcopo, Hugo, Suessionensis dictus epi-
scopus, salutem et plurimam dilectionem.

Petrum consanguineum nostrum, et clericum
vestrum, qui mirum semper erga vos habuit affe-
ctum, vestræ commendamus benignitati, rogantes
ut amore nostro in justis petitionibus suis benigne
eum audiat, et erga dominum papam juvetis.
Vale.

II

*Ad Ludovicum regem. — De colloquio cum Nor-
mannis habito.*

Domino suo charissimo Ludovico, Dei gratia sere-
nissimo Francorum regi, Hugo Ecclesiæ Suession-
ensis humilis minister, et T. de Gisortio, salutem
et fidele obsequium.

Colloquium habuimus cum episcopo Ebroicense,
et aliis Normannis, et cepimus cum eis diem in quo
debemus obsides recedere, proximam diem Mer-

C curii post octavas sancti Andreae apud Pontiseraam
et nominavimus eis plegios. Cum autem ipsi dice-
rent se adducturos aut illos, aut alios, qui idonei fo-
rent, respondimus quod non accipiemus nisi illos.
Avidimus autem quod rex Angliæ non transfre-
tabit huc, donec post Pascha, et quod comites Al-
verniz sunt in Normannia. Vale. Sunt et quædam
alia quæ nolumus mandare per litteras, quæ viva
voce dicemus vobis.

III.

*Ad eundem. — De solutione Interdicti Ecclesiæ
Suessionensis.*

Domino suo charissimo Ludovico, Dei gratia Fran-
corum illustrissimo regi, H. eadem gratia Suessio-
nensis episcopus, salutem et voluntarium servitium.

A vobis discedentes venimus usque Bistisiacum,
ubi audivimus quod dominus archiepiscopus vestri
gratia Ecclesiæ Suessionensi reddidit celebrare res
divinas. Dominus Petrefontis Cono, quando huc
misimus, nihil adhuc fecerat nobiscum, sed spem
habemus de eo. Sicut autem vobis diximus, huc

mittimus, et nobis, si placet, vestram significare A
voluntatem. Valete.

IV.

Ad eundem.—*Quid Saessionem redux egerit
mandat.*

Charissimo domino suo Ludovico, Dei gratia illustri Francorum regi, H. eadem gratia Suessionensis episcopus et suus clericus. salutem et promptum famulatum.

Postquam venimus Suessionis, habuimus multa facere, siquidem et res familiares dissipatas invenimus, et de diversis partibus diversa ad nos relata sunt negotia. Pro huiusmodi, ex quo a vobis discessimus, nullam pausam capientes vehementer defatigati, ad summam animi nostri ægritudinem accepimus rumorem de infante, unde dolor penetravit ad animam nostram. Sed nunc per Dei gratiam versa res est in melius. Multum autem vellemus esse vestrum cognoscere, et quid agatis, si etiam in proximo debeatis propinquare versus partes nostras, et venire versus Compendium. Hæc si placet, nostræ sollicitudini mandare dignemini. Valete.

V.

Ad eundem. — *De colloquio cum Normannis
habito.*

Excellenti et præclaro domino suo Ludovico Dei gratia Francorum regi, H. Suessionensis humilis magister, salutem et prosperitatem.

Convenimus ad diem nominatum episcopus Belvacensis, et comes Bellimontis, E. de Gisortio, et ego, una cum illis, et aliis multis ex parte vestra. Ex altera parte fuerunt episcopus Ebroicensis, R. de Sancto Valerico, G. filius Haimonis, R. de Lomet, et multi alii. Proposuimus eis responsum vestrum, sicut vestri barones dederant vobis in consilio, quod ipsi mandarent comitibus Alverniæ ut venirent ante et loco et tempore convenienti, et nos libenter recrederemus. Ipsi e contrario responderunt quoniam non poterant facere quod comites venirent, quia nos tenebamus eos in prisona et in ostagiis. Nos autem diximus quod ita faceremus, nihil amplius habentes ex mandato vestro. Iterum petierunt a nobis quod nos mandarem comites ex vestra parte, et ipsi similiter mandarent eos ex sua parte. Et habito consilio nostro super hoc, quæsimus ab eis quod darent nobis brevem respectum, donec vestrum habuissemus consilium. — Responderunt nobis quod nullum respectum darent, sed neque dedissent vobis quando fuerunt Parisius, nisi conjurassetis eos per fidem regis Angliæ. Alia negotia et nos et ipsi utrinque diligenter usque ad nigram noctem tractavimus multa. In crastinum miserunt ad nos ut alium diem acciperemus pro terminandis aliis: et nos misimus Gisortium ut dies nominaretur; sed nondum redierant illi quos misimus, quando scripsimus vobis ista. Ut autem animus vester in nullo sollicitus esset, ista serenitati vestræ breviter mandavi, et cum præsens ero, uberius singula exponam. Res quidem tota ad honorem vestrum acta est et deducta.

VI.

Aa præpositum de Chialfmunt.

H. Dei gratia Suessionensium episcopus, regis Francorum cancellarius, I. præposito de Chialfmunt, salutem.

Cappam, quam clerici de Norwegia per fines vestros transeuntes in vadio dimiserunt, mandamus et precamur ut causa nostri ipsis liberam dimittatis. Nec enim jure quidquam ab eis debet exigi, qui peregre in orationes profecti. nihil secum venale tulerunt.

VII.

*Ad canonicos Antissiodorenses et Willelmu
de Dampetra.*

Hugo Dei gratia Suessionensis episcopus, canonicis Antissiodorensibus et Willelmo de Dampetra, salutem.

Dominus papa posuit super dominum Paris. et super nos verbum vestrum, et ecclesiæ Sancti Germani. Nos autem, tam propter negotia domini papæ, quam propter negotia regni, ad diem venire non possumus. Mitimus vero loco nostro abbatem Sancti Victoris, et mandamus vobis ut tantum pro ipso faciatis, quantum pro nobis faceretis si præsentem essemus, Valete.

VIII.

Ad Ludovicum regem. — *In extremis positus apud
regem se ab imputatis purgare conatur. Clericos
suos commendat.*

Domino suo charissimo Ludovico Francorum regi, Hugo Suessionensis dictus episcopus semper suus salutem, et etiam post mortem dilectionem.

Vera loquor et ante Deum. Postquam veni in servitium vestrum, a vestra fidelitate scienter nunquam exorbitavi. Adhuc, Domino permittente, fidelius vobis servire proposueram. Sed nunc, Deo aliter disponente, in extremo vitæ articulo positus has litteras dictavi, post mortem meam tanquam extremum vale vobis mittendas. Siquidem de presentia vestra lætificatus, quando vos novissime vidi, et morbo turbatus, affectum animi mei vobis aperire subito non poteram, neque rebar universæ carnis viam me tam cito ingressurum. A vestro pavidus consortio et servitio exiens, vestris et sanctorum orationibus, quos pro me orare faciat vestra benignitas, animam meam commendo. Pro clericis autem meis, qui in curia vestra mihi servierunt, vestræ supplico benignitati. Sed ante omnia Petrum quem nutrivim a puero, et præ cæteris generis mei diligebam, et quem semper volui exhibere servitio vestro, vobis commendo et trado. Non feci ei sicut debui, et nunc mortis inclementia præventus, ipsi implere non possum quod cogitabam. Sed quoniam de liberalitate vestra penitus confido, grande mihi præstat solatium, quod eum in manu vestra relinquo. Vale. Idipsum quod litteris mando, per abbatem Sancti Victoris vestrum et meum fidelem mando vobis; ut quod ore non potui, per litteras, et per talem nuntium implerem. Valete.